

uendelig meget større Betydning for vor økonomiske Tilværelse end maatte de fleste af vore Jernbaner. Det er paa den Route, at den væsentligste Export af vor Hovedproduktion hviler. Den erklærer nu den Minister, som er Indenrigsminister, som staar i Spidsen for de danske Statsbaner, for en Staten uvedkommende, værdig Forretning, for et Handelsforetagende, som han med dyb Forsigt viser fra sig. Der er ikke Spor af Konsekvens i det Standpunkt, og det har i højeste Grad forundret mig, at den høitærede Minister stiller sig paa et saa skjævt Standpunkt. Er det, fordi den bevæger sig gennem Saltvand? Er det mere usømmeligt for Staten end Jernbanerne, der bevæge sig paa Landjorden? Der er i Virkeligheden ikke Spor af Forskjel. Man kunde med samme Grund sige om Dampfærgerne fra Korsør til Nyborg, at det maatte være en privat Sag, medens hvad der gaar paa Landjorden, vedkommer Staten. Det undrer mig saa meget mere at høre det Argument — og det var egentlig Hovedargumentet, det var derpaa den store Modstand var bygget op — af en Minister, der i alt Fald er Medlem af et Ministerium, der for ikke ret mange Aar tilbage iøvrig og gjentagne Gange forlangte Statsdrift etableret mellem Göteborg og Frederikshavn. Derjom der ikke er andre Grunde end de af Ministeren anførte, saa maa jeg sige, at jeg aldeles ikke forstaar denne Modstand, thi den ærede Minister har jo indrømmet alle de Ulemper, jeg har paapeget med Hensyn til Selskabet. Til Slutning gjorde den ærede Minister Noget, jeg anser for taktisk overordentlig udmærket godt gjort. Den ærede Minister tog nemlig et Referat op af et Blad, hvor en Mand, der ikke er til Stede og derfor ikke kan forsvare sig, havde regnet galt sammen, og han knuste dette Referat og disse Tal med en Dygtighed, som var mærkværdig. Jeg beklager, at Vedkommende ikke er her til Stede, men jeg forstaar meget godt, at, naar man ikke kan forsvare Selskabet og ingen Argumenter har, saa kaster man sig som en Løve over disse stakkels Tal; men den ærede Minister maa ikke forlange, at jeg skal følge ham i denne Kamp, da det jo for Tiden er et ganske uvedkommende og ligeegyldigt Spørgsmaal. Jeg vil derfor kun sige, at Flertallet bestemt maa fastholde, at man kommer ind paa den eneste Vej, ad hvilken man, efter hvad man hidtil har kunnet påvise, havde nogen Ud-sigt til at føre vor Trafik paa denne Side af Landet ind i et fornuftigt Spor, bort fra disse endeløse Forhandlinger med private Selskaber, der dog synes at være Regjeringen overlegne, naar det gjælder om at slutte Kon-

trakter, hvor der skal lukreres, og ind paa Statsdriften, saa vi selv have i vor Haand at bestemme hele Ordningen, Hurtigheden, hvorhen det skal gaa, og hvad det skal koste, saa at der Ingen er, der derigennem vil lukrere paa Landbrugets Betøstning paa en uretfærdig og hensynsløs Maade. Derjom vi stille os paa det Standpunkt, at vi, hvad vi jo alle gjøre, hylde Frihandelens Grund-sætninger, men samtidig absolut Intet ville gjøre for at hjælpe vort Landbrug paa anden Maade, saa tror jeg rigtignok, at vi ere inde paa en fuldstændig gal Vej, tilmed da vi samtidig havde Beskyttelsestheorier for alle øvrige Industrigræne. Nei, paa det Punkt haaber jeg, at den ærede Minister ved nærmere Overveielse ikke blot vil imødekomme Udvalget, men med Tak vil modtage den Haand, der her er rakt ham. Det vilde være et meget betydeligt Frem-skridt, og, naar jeg undtager det ærede Medlem fra Randers (Wittichau), som den ærede Minister har anvendt til en meget dampstøvselskabsagtig Betragtningssmaade, tror jeg, at han i det øvrige Landbrug vilde finde almindelig Tak og Tilslutning, naar han gik ind paa den Vej.

Der næst skal jeg med et Par Ord omtale det Spørgsmaal, som blev reist af det ærede Medlem fra Frederikshavn (Nyholm). Jeg nævnedes først det Forslag, han har stillet, og som har givet Anledning til hans Ud-talelser, nemlig Forslaget om Anlæg af en Mole ved Hirtshals. Udvalget staar saaledes til denne Sag, at det har taget den Beslutning, at støtte det ærede Medlems Forslag under Forudsætning af, at Regjeringen vil gaa ind paa det; men efter at den ærede Minister har udtalt, at han ønskede Sagen gjort til Gjenstand for nærmere Overveielse for sit Vedkommende og altsaa Forslaget taget tilbage, tror jeg, det vilde være ønskeligt i Sagens Interesse, om det ærede Medlem vilde tage sit Forslag tilbage, og efter Udvalgets Stilling til Sagen tillader jeg mig derfor at anmode det ærede Medlem om at gjøre det. Den anden Sag, som det ærede Medlem reiste, maa jeg ogsaa med et Par Ord omtale, fordi det ærede Medlem synes at være en vis Frygt for, at vi, der havde Interesse for den sjællandske Jernbanetrafik, skulde glemme den jydsk. Det er ingenlunde Tilfældet. Ligesom det ærede Medlem med stor Varme erklærede, at han var en Ven af den østjydsk Trafik, saaledes kan jeg sige, at der fra Udvalgets Flertals Side, og vistnok ogsaa fra alle andre Sider, er en ligesaa varm Interesse for den vestjydsk, nordjydsk Trafik. Det er da ogsaa vist der igjennem, at Esbjerg-Spørgsmaalet,